

Kraków, dn. 15 kwietnia 2026 r.

Prof. dr hab. Dorota Zięba-Przybylska
Katedra Biotechnologii Zwierząt
Wydział Hodowli i Biologii Zwierząt
Uniwersytet Rolniczy im. H. Kołłątaja
w Krakowie

RECENZJA W POSTĘPOWANIU O NADANIE STOPNIA DOKTORA HABILITOWANEGO
PANU DR MICHAŁOWI SZLISOWI W DZIEDZINIE NAUKI ROLNICZE
W DYSCYPLINIE ZOOTECHNIKA I RYBACTWO

Recenzja została przygotowana na wniosek Rady Naukowej Instytutu Fizjologii i Żywienia Zwierząt im. Jana Kielanowskiego PAN podjęty na posiedzeniu w dniu 17 lutego 2026 r., zgodnie z wymaganiami art. 219 ust. 1 pkt. 1, 2, 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571 z późn. zm.).

Informacje o Kandydacie

Michał Szlis to naukowiec specjalizujący się w biotechnologii zwierząt, fizjologii zwierząt i endokrynologii, z bogatym dorobkiem badawczym obejmującym zarówno badania podstawowe, jak i translacyjne. Ukończył licencjat z Biotechnologii zwierząt (2010) oraz magisterium (2012) na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie; tytuł magistra otrzymał po obronie pracy nt. "Udział receptorów aktywowanych przez proliferatory peroksysomów (PPAR) w syntezie prostaglandyn w układzie rozrodczym świni". Ukończył studia podyplomowe z zakresu przygotowania pedagogicznego (2011). W 2016 roku uzyskał stopień doktora nauk rolniczych w zakresie zootechniki na podstawie pracy nt. „Neuromodulacyjne oddziaływanie obestatyny na aktywność osi somatotropowej i gonadotropowej u owiec”, która została wyróżniona przez Radę Naukową Instytutu Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN. W 2023 r. uzyskał dyplom ukończenia studiów podyplomowych z „Metodologii Badań Klinicznych” Centrum Kształcenia Podyplomowego Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego. W trakcie kariery naukowej pracował: od 03. 2017 r. na stanowisku adiunkta w Zakładzie Fizjologii Zwierząt, Instytut Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN – obecnie, poprzednio od 08.2016 r. do 03.2017 r. asystent w IFiZZ PAN, a wcześniej od 10.2015 r. do 07.2016 r. technik laboratoryjny w tymże Instytucie, od 07.2010 r. do 10.2010 r. technik-laborant w PSSE w Łomży oraz od 07.2009 r. do 09.2009 r. stażysta w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony Środowiska w Białymstoku, delegatura w Łomży.

Ocena osiągnięcia naukowego

Osiągnięcie habilitacyjne dr Michała Szlisa nt. „Udział QRFP43 w modulacji aktywności wybranych osi i układów hormonalnych u samicy owcy na poziomie podwzgórze-przysadka” składa się z czterech oryginalnych prac badawczych (P1-P4) opublikowanych w latach 2024-2025. Łączny wskaźnik Impact Factor prac wynosi 11.060, a suma punktów ministerialnych (MNiSW) – 480; autorstwo korespondencyjne dotyczy prac P2 i P3, Kandydat jest pierwszym autorem w pracach

P1 i P4, w pozostałych jest drugim autorem, a wkład własny autorów został szczegółowo opisany w załączniku 4.1.1 oraz w poszczególnych publikacjach.

Wstęp opisuje QRFP43 (26RFa) jako peptyd RF-amidowy, którego receptor GPR103 występuje w kluczowych regionach podwzgórza, takich jak ARC, PVN, VMH i LHA, co sugeruje zaangażowanie w regulację apetytu oraz funkcji neuroendokrynych. Dotychczasowe badania wskazują, że QRFP43 i pokrewne RF-amidy mogą wpływać na gospodarkę energetyczną, rozród i metabolizm, a w literaturze brakuje danych dotyczących jego roli w regulacji osi gonadotropowej, osi HPT (podwzgórze-przysadka-tarczycy) oraz osi somatotropowej, zwłaszcza w kontekście zwierząt przeżywających takich jak owce. Celem badań było zatem wykazanie modulującego wpływu QRFP43 podawanego do III komory mózgu owiec na aktywność wymienionych osi oraz utrzymanie homeostazy energetycznej.

Metodyka badań wspólna dla wszystkich prac opisuje doświadczenia przeprowadzone na 48 dojrzałych płciowo, synchronizowanych owcach rasy Merino Polski, które zostały poddane stereotaktycznej implantacji kaniul do III komory mózgu. Wszystkie procedury opisane w pracach uzyskały zgodę odpowiedniej LKE ds. Doświadczeń na Zwierzętach nr. WAW2/193/2019. Zwierzęta podzielono na trzy grupy, każda liczyła 16 maciorek: kontrolną otrzymującą płyn Ringera-Locke'a (480 μ l/dzień), grupę RFa10 (QRFP43 10 μ g/480 μ l/dzień) i grupę RFa50 (QRFP43 50 μ g/480 μ l/dzień). Przez trzy kolejne dni wykonywane były serie czterech 50-minutowych infuzji z 30 minutowymi przerwami, a próbki krwi pobierano w dniu 0 i dniu 3 doświadczenia. Kolekcję krwi prowadzono od 8.00 rano do 13.50 w 10-minutowych odstępach. Po zakończeniu eksperymentu zwierzęta były poddane eutanazji i pobrano tkanki podwzgórza (izolowano POA, AHA, ME, MBH w tym ARC), przysadki oraz tarczycy do dalszych analiz molekularnych i histologicznych. Wykonano izolację RNA, analizę ekspresji mRNA metodą RT-qPCR, oceniano również ekspresję i lokalizację białek za pomocą immunohistochemii. W analizach histologicznych oraz komputerowej ocenie obrazów zastosowano dwie kluczowe miary: area fraction (AF) i integral density (ID). Do oznaczeń hormonów w osoczu wykorzystano radioimmunologiczną metodę podwójnych przeciwciał (LH, FSH, GH) oraz zestaw firmy Beckman Coulter do analizy koncentracji TSH, FT3 i FT4. Dodatkowo badano ekspresję genów enzymów dejodynaz Dio1, Dio2 i Dio3 w wybranych strukturach osi HPT. Analizy statystyczne obejmowały test Kruskala-Wallis'a i testy post-hoc Dunn'a, przy wartości istotności $P < 0,05$.

- w pierwszej pracy autor podjął próbę weryfikacji hipotezy, że QRFP43 ma zdolność modulowania neurohormonalnej aktywności ośrodka regulującego pobieranie pokarmu w podwzgórzu owiec. Badanie polegało na centralnym podaniu QRFP43 i ocenie wpływu na ekspresję mRNA NPY, AgRP, CART i proopiomelanokortyny (POMC), a także na ekspresję mRNA enzymu PAM (monooksygenaza alfa-amidująca peptydyloglicynę) oraz receptora GPR103, a dodatkowo zbadano ekspresję białka NPY w podwzgórzu.

Wyniki wskazują, że mRNA GPR103 uległo znacznemu obniżeniu w grupie otrzymującej najwyższą dawkę QRFP43 (RFa50) w porównaniu z grupą kontrolną. Z kolei mRNA NPY zostało istotnie obniżone w obu dawkach QRFP43 (RFa10 i RFa50) w stosunku do kontroli, przy czym efekt ten był zależny od dawki. Mikroskopowa ocena rozmieszczenia neuronów NPY w podwzgórzu wykazała jedynie niewielką ilość immunoreaktywnego NPY we wszystkich grupach, a w obrębie badanych regionów nie odnotowano NPY w perykarionach komórek nerwowych.

Analizy mRNA CART ujawniły istotny wzrost tego sygnału w grupie RFa50 w porównaniu z kontrolą, a ponadto zaobserwowano znaczący wzrost CART między grupami RFa10 i RFa50. Ekspresja mRNA POMC była znacząco wyższa w grupie RFa10 w porównaniu z kontrolą, natomiast odnotowano spadek ekspresji POMC między grupą RFa10 a RFa50. Doświadczenia P1 wskazują, że QRFP43 moduluje ekspresję mRNA NPY, CART, POMC w jądrze łukowatym, co

wynika prawdopodobnie z hamującego wpływu QRFP43 na sieć neuronalną odpowiedzialną za regulację apetytu;

- doświadczenia opisane w P2 miały na celu ocenić neuromodulacyjny wpływ QRFP43 na sekrecyjną aktywność osi gonadotropowej u owiec, poprzez centralnie podanie peptydu. Wyniki wskazały, że QRFP43 podawany do IIIV mózgu spowodował zmniejszenie ekspresji białka GnRH w podwzgórzu. Jednocześnie zaobserwowano zmiany w ekspresji mRNA neuropeptydów tworzących układ KNDy (Kiss/NKB/Dyn) w MBH oraz obniżenie ekspresji białka Kiss w wyniosłości pośrodkowej (EM). QRFP43 hamował także aktywność wydzielniczą immunopozytywnych komórek LH w przysadce owiec, co przejawiało się zmniejszeniem akumulacji LH w komórkach gonadotropowych i spadkiem stężenia LH we krwi obwodowej. Natomiast ekspresja mRNA FSH β pozostawała bez zmian, ale w grupach QRFP43 (zarówno RFa10, jak i RFa50) stwierdzono wzrost białka FSH w komórkach przysadki oraz wyższe stężenie FSH w osoczu.

Względne różnice w odpowiedziach LH i FSH sugerują, że oba układy gonadotropowe u owiec mogą mieć odrębną ukształtowaną wrażliwość na centralną stymulację QRFP43. Dodatkowo zaobserwowano spadek ekspresji mRNA prepro-Dyn (pDyn) u owiec otrzymujących QRFP43, podczas gdy ekspresja mRNA NKB nie uległa znaczącym zmianom. Analiza mikroskopowa podwzgórza ujawniła nietypowe wzorce ekspresji immunopozytywnego białka Kiss: mniejsza ilość w zakończeniach nerwowych ME przy jednoczesnej dużej akumulacji w ARC, co wskazuje na hamowanie transportu aksonalnego tego neuropeptydu. Sugeruje to, że QRFP43 może ograniczać uwalnianie GnRH z zakończeń nerwowych EM poprzez bezpośrednie oddziaływanie na aktywność wydzielniczą neuronów Kiss. Podsumowując QRFP43 hamuje aktywność osi gonadotropowej na poziomie podwzgórza poprzez zahamowanie ekspresji i uwalniania GnRH z zakończeń nerwowych EM, które związane jest ze zmniejszoną ekspresją peptydu Kiss, zmniejszając tym samym stężenia LH we krwi. Ponadto wydaje się, że QRFP43 może niezależnie modulować ekspresję i uwalnianie białka FSH, prawdopodobnie poprzez inne systemy regulacyjne, co wymaga dalszych badań;

- w publikacji P3 zbadano, czy QRFP43 podany do III V mózgu owiec modulował profil ekspresji mRNA genów dejodynaz Dio1, Dio2 i Dio3 w wybranych tkankach osi HPT. Badanie po raz pierwszy ujawniło istotne zmiany w ekspresji tych enzymów u zwierząt otrzymujących QRFP43. Stwierdzono, że QRFP43 zmniejsza mRNA Dio1 i Dio3 w MBH i jednocześnie podnosi Dio2 w tej samej strukturze mózgowej, co sugeruje większą konwersję T4 do T3 w mózgu. Jednocześnie w przysadce owiec otrzymujących wyższą dawkę QRFP43 (grupa RFa50) zaobserwowano znaczące obniżenie Dio1 i Dio2, podczas gdy niższa dawka QRFP43 stymulowała Dio3; wyższa dawka odwracała ten efekt, powodując spadek Dio3. W tkance tarczycy QRFP43 nie wpłynął na ekspresję Dio1, natomiast Dio2 zmniejszała się przy dawce 10 μ g, a przy dawce 50 μ g ponownie się zwiększyła; ekspresja Dio3 zwiększała się przy obu dawkach. Podsumowując, wyniki te sugerują, że QRFP43 może modulować metabolizm tarczycy poprzez zmiany w Dio1/Dio2/Dio3, co prowadzi do obniżenia produkcji aktywnej formy T3 i jednoczesnego zwiększenia formy nieaktywnej rtT3. Dodatkowo podkreślają, że działanie peptydu RF-amidowego silnie zależy od dawki. Ponadto, QRFP43 stymuluje aktywność osi HPT, co szczególnie uwidoczniło się w poziomach hormonu TSH, a także FT4 i FT3 we krwi obwodowej. Obserwacje z pracy sugerują potencjalne stopniowe nasycenie tkanek tym peptydem, uruchamiające mechanizmy mające na celu tłumienie aktywności osi w celu utrzymania homeostazy;
- celem doświadczeń opisanych w publikacji P4 było zbadanie roli QRFP43 w modulowaniu aktywności osi somatotropowej. Wyniki wskazują, że centralne podanie QRFP43 wpływało na tę oś zarówno na poziomie podwzgórza, jak i przysadki mózgowej u samic owiec. Ekspresja mRNA SRIF wzrosła w części AHA, lecz mimo tego w zakończeniach nerwowych ME zaobserwowano spadek immunopozytywnego SRIF, co może oznaczać osłabienie hamującego

wpływu SRIF na somatotropowe komórki przysadki. Jednocześnie zwiększyła się ilość immunopozytywnego GHRH w ME, co dodatkowo wspiera hipotezę o wpływie QRFP43 na poziomie podwzgórza i przysadki. W przysadce stwierdzono, że QRFP43 wywołał specyficzne modyfikacje ekspresji mRNA receptorów SRIF (SSTR2 i SSTR5): w dawce 10 µg/MRFA10 zaobserwowano wzrost obu receptorów, podczas gdy w dawce 50 µg/MRFA50 ich ekspresja uległa obniżeniu. Ponadto peptyd ten hamował ekspresję mRNA GHRH, zwłaszcza przy wyższej dawce, a ekspresja mRNA GH w przysadce ulegała obniżeniu, mimo że mikroskopowo obserwowano większą ilość GH w komórkach przysadki. Sugeruje to, że po infuzji QRFP43 komórki osi somatotropowej zostały wysyczone ilością GH, co następnie doprowadziło do wzrostu SRIF mRNA i ostatecznie do zahamowania aktywności komórek somatotropowych przez SRIF. Podsumowując, wyniki wspierają hipotezę, że QRFP43 może stymulować aktywność osi somatotropowej u owiec, chociaż długotrwałe podawanie peptydu może uruchamiać mechanizmy hamujące uwalnianie GH w wyniku nadmiernej stymulacji osi.

- Te cztery publikacje posiadają wysoką jakość naukową i cieszą się one stosunkowo dużym zainteresowaniem społeczności naukowej. Mimo niedawnych dat ich publikacji (2024-2025) uzyskały one łącznie 15 cytowań do czasu złożenia wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Wkład autora obejmował projektowanie badań, prowadzenie eksperymentów na zwierzętach, analizy statystyczne, interpretację wyników oraz przygotowanie i redakcję manuskryptów; w P2 i P3 pełnił rolę korespondencyjnego autora, co podkreśla jego zaangażowanie w kierowanie badaniami i komunikację naukową.
- W mojej opinii wskazane przez dr Michała Szlisa osiągnięcie naukowe w postaci 4 powiązanych tematycznie i metodycznie publikacji spełnia wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt. 1, 2, 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571 z póź. zm.) i istotnie przyczynia się do rozwoju dyscypliny zootechnika i rybactwo oraz stanowi podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych w dyscyplinie zootechnika i rybactwo.
- Chciałbym także podkreślić, że po raz pierwszy oceniam prace stanowiące podstawę osiągnięcia naukowego w staraniu się o stopień naukowy doktora habilitowanego, które wykorzystują tkanki pobrane od tych samych zwierząt, spełniając 3 x R (ang. 3R: Replacement, Reduction, Refinement) czyli fundamentalną zasadę etyczną w pracy ze zwierzętami doświadczalnymi, którą LKE szczegółowo weryfikuje: **Replacement (Zastąpienie)**: Stosowanie metod alternatywnych, które nie wymagają użycia, jeśli tylko jest to możliwe. **Reduction (Ograniczenie)**: Wykorzystanie metod zmniejszających liczbę zwierząt niezbędnych w eksperymencie do absolutnego minimum, przy zachowaniu istotności naukowej wyników. **Refinement (Doskonalenie)**: Minimalizowanie cierpienia zwierząt oraz poprawa ich dobrostanu.

Ocena pozostałego dorobku naukowego

Pozostały dorobek naukowy pana dr Michała Szlisa jest bardzo spójny. Oprócz czterech oryginalnych prac badawczych wchodzących w skład osiągnięcia naukowego, doktor M. Szlis opublikował 21 oryginalnych prac w czasopismach z JCR, takich jak: *Reproduction, Fertility and Development*, *Journal of Animal and Feed Sciences*, *Acta Biologica*, *Brain Research*, *Poultry Science*, *Research in Veterinary Science*, *Theriogenology* i innych, 1 monografię oraz 5 prac popularnonaukowych. Dorobek dra Szlisa oceniam pozytywnie. Obecnie Jego indeks Hirscha wynosi 8 wg Web of Science Core Collection, a liczba cytowań prac to 143 (87 bez autocytowań). Sumaryczny IF wszystkich publikacji wynosi 55,271 i 1760 punktów MNiSW. Prace te dzielą się na kilka grup tematycznych. Pierwszym tematem, a jak opisał kandydat – inne osiągnięcie poza głównym, stanowiącym podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, jest: a/ neuromodulacyjne oddziaływanie obestatyny na aktywność osi gonadotropowej

i somatotropowej u owcy, kolejnym b/ neuromodulacyjne działanie neurotropowego czynnika pochodzenia mózgowego (BDNF) w aktywności trzech układów neuralnych odpowiedzialnych za regulację procesów rozrodczych, wzrostowych oraz regulujących łaknienie, następnie; c/ wpływ wybranych czynników i/lub substancji mających działanie modulujące na zmiany w lipidomie i odporności zwierząt. Tematyka badawcza Kandydata wpisuje się w zakres obejmujący regulację pracy osi gonadotropowej, somatotropowej, tarczycowej, poburu pokarmu oraz utrzymania homeostazy energetycznej u maciorek. Wyniki uzyskane w trakcie doświadczeń umożliwiły uczestnictwo w 38 konferencjach, w tym 9 zagranicznych. Niestety brakuje informacji na temat prezentacji wyników: czy był to poster, czy prezentacja ustna?

Ocena aktywności naukowej oraz działalności dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzującej naukę

Habilitant był kierownikiem projektu PRELUDIUM 9 nr 2015/17/N/NZ9/01110 nt. "The role of brain-derived neurotrophic factor (BDNF) on the gene expression regulating secretory activity of gonadotrophic axis hormones in sheep at the hypothalamus pituitary level" oraz Grantu na Start, finansowanego przez Instytut Fizjologii i Żywienia Zwierząt im. Jana Kielanowskiego Polskiej Akademii Nauk nt. "The neuromodulatory action of obestatin on the NPY/AgRP and CART/ α -MSH neurons activity in sheep". Ponadto, jako wykonawca uczestniczył w realizacji 10 innych projektów NCN, chociaż informacje na temat typów projektów są niepełne.

Najsłabiej prezentują się osiągnięcia dr Michała Szlisa w zakresie wykazania się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej. Dr Szlis nie odbył długoterminowego stażu w żadnej instytucji naukowej, a przedstawiona do recenzji aktywność ogranicza się do dwóch wyjazdów naukowych, w tym o długości pobytu ok. 30 dni, czy 16 dni w ośrodkach w Polsce.

Odbycie stażu zagranicznego nie jest warunkiem koniecznym dla rozwoju kariery naukowej, jednak zazwyczaj znacznie poszerza horyzonty i daje nowe możliwości rozwoju. Wielu naukowców z ośrodków zagranicznych ma dużą łatwość w osadzaniu swoich badań w szerszym kontekście naukowym oraz testowaniu bardziej generalnych hipotez naukowych, co czyni ich publikacje bardziej atrakcyjnymi. Ponieważ jest to jedna ze słabości prac prezentowanych przez dra Szlisa, wydaje się zasadne zachęcenie kandydata do odbycia stażu w jednej z zagranicznych uczelni.

Pozytywnie oceniam nawiązanie współpracy z innymi uczelniami i pracownikami naukowymi w ramach wspólnych projektów. Kandydat wykazał współpracę naukową z: 1/ dr Dawidem Szczepankiewiczem i dr hab. Ewą Pruszyńską-Oszmałek z Katedry Fizjologii, Biochemii i Biostruktury Zwierząt, Wydziału Medycyny Weterynaryjnej, Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu; 2/ w ramach projektu po tytule „Diminishing of perinatal depression risk in transforming European society” złożonego w konkursie "HORIZON-HLTH-2022-STAYHLTH-01-two-stage", jako kierownik jednego z zadań badawczych podjął współpracę z następującymi ośrodkami naukowymi, agencjami państwowymi, przedsiębiorstwami oraz organizacjami społecznymi: Centre National De La Recherche Scientifique CNRS (Francja), Universite De Montpellier (Francja), Agencia Estatal Consejo Superior De Investigaciones Cientificas (Hiszpania), Fundacion Biomedica Galicia SUR (Hiszpania), Fundacion Para La Formacion E Investigacion De Los Profesionales De Lasalud De Extremadura Fundesalud (Hiszpania), Fundacion Para La Investigacion Del Hospital Universitario La Fe De La Comunidad Valenciana (Hiszpania), Servizo Galego De Saude (Hiszpania), Viesoji Istaiga Vilniaus Universiteto Ligonine Santaros Klinikos (Litwa), Riga Maternity Hospital (Łotwa), Fundacja MY Pacjenci, Instytut Genetyki I Biotechnologii Zwierząt Polskiej Akademii Nauk, Warszawski Uniwersytet Medyczny, Universitatea De Medicina Si Farmacie Carol Davila Din Bucuresti (Rumunia), Software Imagination & Vision SRL (Rumunia), Novareckon SRL (Włochy), Universita Degli Studi Di Torino (Włochy), - Societa' Psicoanalitica Italiana - SPI (Włochy) oraz 3/ profesorem dr hab. n. med.

Krzysztofem Czajkowskim oraz dr n. med. Magdalenę Broś-Konopielko z II Katedry i Kliniki Położnictwa i Ginekologii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w Warszawie, 4/ w ramach projektu po tytule „Nanostrukturalne rusztowania polimerowe reagujące na światło do wspomaganie zrostu kości” złożonego w konkursie TECHMATSTRATEG III prowadzonym przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju, podjęta została współpraca z następującymi ośrodkami naukowymi oraz przedsiębiorstwami: Instytutem Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, Szkołą Główną Gospodarstwa Wiejskiego, Wojskowym Instytutem Higieny i Epidemiologii im. gen. K. Kaczkowskiego, Sygnis New Technology Sp. z o. o., 5/ dr Krzysztofem Papisem i Panią dr Ewą Stachowiak z Przychodni Lekarskiej nOvum w Warszawie.

– Podsumowując, pomimo braku długoterminowego stażu oceniam działalność naukową i podjętą współpracę z innymi ośrodkami pozytywnie. Ogólnie rzecz biorąc, dorobek kandydata stanowi solidne, multidyscyplinarne podstawy do uzyskania tytułu doktora habilitowanego, z wyraźnym wkładem w rozwój wiedzy o RFamide, QRFP43 oraz neuroendokrynologii owiec, a także z perspektywą dalszego rozwoju naukowego i dydaktycznego. Wyniki sugerują, że QRFP43 może modulować wszystkie cztery omawiane osie, a obserwowane efekty są zależne od dawki i analizowanych struktur, co otwiera perspektywy dalszych badań mechanistycznych i translacyjnych, w tym porównawczych w innych gatunkach.

Dydaktyka i działalność organizacyjna obejmują pełnienie roli promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim dr Bartosza Przybyła (2018–2022), nadzór nad praktykami studentów i młodych naukowców, organizację seminariów, pełnienie funkcji Pełnomocnika ds. obronności i ochrony informacji niejawnych, pełnienie od 2022 r. funkcji członka Zespołu ds. Dobrostanu Zwierząt w Instytucie Fizjologii i Żywienia Zwierząt im. Jana Kielanowskiego Polskiej Akademii Nauk oraz współpracę międzynarodową w projektach badawczych (m.in. Horizon), a także aktywność popularyzatorską (Festiwal Nauki, działania edukacyjne dla dzieci), także obejmuje 5 prac popularnonaukowych opublikowanych przed uzyskaniem stopnia doktora.

Wniosek końcowy

Osiągnięcie habilitacyjne dr Michała Szlisa nt. „Udział QRFP43 w modulacji aktywności wybranych osi i układów hormonalnych u samicy owcy na poziomie podwzgórze-przysadka”, a także pozostały dorobek naukowy i aktywność naukową oraz osiągnięcia organizacyjne spełniają wymogi określone w art. 219 ust. 1 pkt. 1, 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm.).

Wnoszę zatem do Rady Naukowej Instytutu Fizjologii i Żywienia Zwierząt im. Jana Kielanowskiego Polskiej Akademii Nauk w Jabłonie o nadanie dr Michałowi Szlisowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk rolniczych, w dyscyplinie zootechnika i rybactwo.

Kraków, dnia 15 kwietnia 2026 roku

Prof. dr hab. Dorota A. Zięba-Przybylska